

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Beaty Miničovej a členiek JUDr. Viery Pepelovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej, v právnej veci žalobcu **Mgr. V.**, IČO: X., zast. JUDr. A., proti žalovanému **V.** IČO: X., o zaplatenie 176 708,01 Sk, na dovolanie žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 23. januára 2008 č. k. 1 Cob 142/2007-28, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 23. januára 2008 č. k. 1 Cob 142/2007-28 **zrušuje a vec vracia** Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

Odôvodnenie:

Okresný súd Bratislava V. uznesením zo dňa 16.4.2007 číslo konania 26Ro/141/2007-18 konanie zastavil a žalovaného zaviazal zaplatiť právnomu zástupcovi žalobcu trovy právneho zastúpenia vo výške Sk 14 727,-. Uviedol, že žalobca vzal návrh na začatie konania späť celkom pred vydaním platobného rozkazu, preto súd konanie podľa § 96 ods. 1, 3 O.s.p. zastavil. O trovách konania rozhodol podľa § 146 ods. 2 O.s.p.

Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací, uznesením zo dňa 23.1.2008 č. k. 1 Cob 142/2007-28 uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa trov konania zmenil tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Uviedol, že v danom prípade návrh voči žalovanému bol bez akýchkoľvek pochybností podaný dôvodne, pretože žalobcovi vzniklo právo na zaplatenie poplatku z omeškania. Avšak pri aplikácii ust. § 146 ods. 2 O.s.p. je potrebné skúmať zodpovednosť za zavinenie účastníka, ktorého úkon spôsobil zastavenie konania. Žalobca však pred uplatnením svojho práva žalovanému poplatok z omeškania nielenže nevyúčtoval, ale neposkytol mu ani príležitosť tento po overení správnosti vyúčtovania, uhradiť bez ingerencie súdu. Týmto postupom žalobcu bol vyvolaný zbytočný spor, ktorý by vôbec nemusel vzniknúť, pokiaľ by žalobca rešpektoval minimálne pravidlá slušnosti a žalovaného, na inak svojho oprávneného nároku vyzval a tak mu poskytol možnosť. Skutočnosť, že žalovaný svoju povinnosť zaplatiť poplatok z omeškania splnil hneď po preverení správnosti jeho vyúčtovania, nasvedčuje tomu, že tento spor zavinil žalobca a že sa jedná o zbytočne vyvolaný spor. Na základe uvedeného odvolací súd konštatoval, že i keď súd prvého stupňa správne zistil stav veci, v otázke rozhodovania o trovách konania pochybil.

S uznesením odvolacieho súdu sa neuspokojil žalobca, ktorý podal včas dovolanie v zmysle § 240 ods. 1 O.s.p. a žiadal zrušiť uznesenie odvolacieho súdu. Poukázal na ust. § 517 ods. 2 O.s.p. a uviedol, že skutočnosťou, že žalovaný uhradil faktúry za lieky a zdravotnícky materiál po lehote splatnosti, sa sám vystavil riziku, že bude sankcionovaný zo strany žalobcu a dohodnutým poplatkom z omeškania. Zákon žalobcovi neukladá povinnosti pred uplatnením svojho zákonného nároku na súde o tom vopred informovať dlžníka. Z týchto skutočností vyplýva, že žalovaný dal príčinu na podanie návrhu na začatie konania tým, že si nesplnil svoju povinnosť voči žalobcovi, teda nie žalobca ale žalovaný nerešpektoval „minimálne pravidlá slušnosti“, dostal sa do omeškania a následne bol plne v súlade so zákonom a na základe zákona sankcionovaný. Na základe uvedeného je zrejmé, že návrh bol podaný dôvodne a bol v plnom rozsahu vzatý späť na základe správania sa žalovaného. Tieto skutočnosti s prihliadnutím na § 146 ods. 2 O.s.p. odôvodňujú priznanie trov konania žalobcovi tak, ako boli správne priznané súdom prvého

stupňa. Z uvedených dôvodov navrhuje preto napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods.1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie bolo podané včas účastníkom konania, dovolanie prejednal bez nariadenia dovolacieho pojednávania, preskúmal napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je dôvodné.

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. Pokiaľ dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, je tento opravný prostriedok prípustný, ak smeruje proti zmeňujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu alebo potvrdzujúcemu uzneseniu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ním bolo potvrdené buď uznesenie súdu prvého stupňa o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, alebo uznesenie súdu prvého stupňa o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 1, 2 O.s.p.). Podľa doslovného znenia § 239 ods. 3 O.s.p. však ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Keďže v prejednáwanej veci je dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktoré vykazuje znaky jedného z tých uznesení, ktoré sú taxatívne vymenované v § 239 ods. 3 O.s.p. ako uznesenia, na ktoré sa nevzťahuje § 239 ods. 1, 2 O.s.p. je nepochybné, že prípustnosť dovolania žalobcu z § 239 O.s.p. nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou zo závažných procesných väd, neobmedzil sa dovolací súd

len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale skúmal aj, či konanie nie je postihnuté vadou vymenovanou v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p..

Jedným z dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. je skutočnosť, že účastníkovi sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu Občianskym súdny poriadkom za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Z toho treba vyvodiť, že ak má ísť o naplnenie predpokladov prípustnosti dovolania podľa uvedeného zákonného ustanovenia, musí zo strany súdu ísť o porušenie konkrétneho procesného ustanovenia voči účastníkovi konania, ktorého bezprostredným následkom bolo odňatie možnosti konať pred súdom.

Podľa § 211 ods. 1 O.s.p. v znení účinnom pre odvolacie konania, po predložení veci odvolaciemu súdu odvolací súd doručí odvolanie proti rozhodnutiu ostatným účastníkom a vyzve ich, aby sa v lehote do desiatich dní od doručenia výzvy k odvolaniu vyjadrili, ak to považujú za potrebné.

Nepochybne zákon v tomto ustanovení nerozlišuje medzi charakterom rozhodnutia napadnutého odvolaním.

Z obsahu spisu vyplýva, že odvolací súd v zmysle uvedeného nepostupoval, keď žalobcovi nedoručil odvolanie žalovaného proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa, ktorým porušením procesného ustanovenia zákona odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom, a teda vyjadriť sa k podanému odvolaniu žalovaného.

Na základe uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 243b ods. 1, 2 O.s.p. zrušil napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 29. mája 2008

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu